

David Troch

Uitkomst

wij weten niet hoeveel wij hebben. wij tellen allang
niet meer op onze vingers. wij rekenen erop dat wij
met niemand moeten delen; elke nacht leggen

wij ons te rusten naast dezelfde glimlach en
schrikken nog voor de vogels wakker. wij waken
over het land als over ons eigen kind. en van ons
eigen kind houden

wij, ook nadat dat kind het huis uit is. wij voelen ons
nergens anders zo thuis als waar wij eigenhandig de
gordijnen sluiten. wij zijn gelukkig. wij zijn nukvig

Sven Cooremans

nochtans leek destijds geen herinnering

aan zee:

men is met ouders en luidsprekers
komt met woorden naar buiten, in golven
vertragen gesprekken, vallen, monden, open: uit

de laatste sterftcijfers blijkt de levensverwachting
gestegen, in een ver land worden miljoenen woorden
uit de rekken gehaald en hier, hier wordt verbeelding

hier wordt verbeelding opgeroepen niet langer
aan het straatbeeld deel te nemen, het licht nog
warm, waren dit de hoofdpunten, sluit zich
de wond, valt vooralsnog de nacht niet
aan te raken, valt nog niet te reiken
naar wat wij elkaar vergeten zijn

te zeggen

dat het licht nog warm nu
en wij nog met ouders en zorgen omringd